

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Husákem ve věci žalobce: **Mgr. P. P.** r.č. [redacted], bytem [redacted] zast. Mgr. Petrem Wölflem, advokátem, advokátní kanceláře Wöfl a Pokorný, společnost advokátů s.r.o., se sídlem Radniční 133/1, České Budějovice, proti žalovanému: **Česká republika**, za niž před soudem vystupuje Ministerstvo spravedlnosti, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2 o zadostiučinění za nemajetkovou újmu

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci [redacted]-Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žaloba se zamítá v části, aby žalovaný zaplatil žalobci [redacted]-Kč.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 98.280,-Kč k rukám Mgr. Petra Wölfla, advokáta, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou, vedenou původně u zdejšího soudu pod sp.zn. 17 C 141/2008 se žalobce domáhal proti státu jednak náhrady škody a jednak zadostiučinění za nemajetkovou újmu, přičemž usnesením z 22.4.2009, čj. 17 C 141/2008-42, byl nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 500.000,-Kč vyloučen k samostatnému řízení a tento nárok byl nadále veden pod sp.zn. 17 C 151/2009. Již pod touto spisovou značkou byla věc z důvodů na straně soudu a také k návrhu žalobce předložena Vrchnímu soudu v Praze k posouzení věcné příslušnosti, neboť žalobce tvrdil, že s ohledem na znění přechodných ustanovení zákona č.160/2006 Sb., je na místě posoudit předmětný nárok jako ochranu osobnosti dle § 11 a následující občanského zákoníku s tím, že takto by byl k řízení věcně příslušným Městský soud v Praze. Vrchní soud v Praze rozhodl usnesením

z 23.7.2009 čj. Ncp 1360/2009-66, že k projednání a rozhodnutí věci jsou v prvním stupni příslušné okresní soudy s odůvodněním, že jde o náhradu škody způsobenou nesprávným úředním postupem podle § 31a zákona č. 82/98 Sbírky, kdy odpovědnost za škodu zahrnuje i nárok na zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Soud, vázán uvedeným usnesením Vrchního soudu v Praze, tedy nárok posuzoval jako nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/98 Sb. ve znění novely tohoto zákona pod č. 160/2006 Sb. Po té, co posléze (viz dále) v této věci rozhodl Nejvyšší soud rozsudkem z 6.12.2011, jehož názorem byl zdejší soud vázán, byl nárok posouzen do účinnosti novely, tedy do 27.4.2006 dle úpravy ochrany osobnosti, tedy dle § 11 a následující občanského zákoníku a po účinnosti novely již dle zákona č. 82/98 Sb. ve znění novely č. 160/2006 Sbírky. Dále se ještě Nejvyšší soud vyjádřil k věcné příslušnosti soudu I.stupně s tím, že vzhledem k tomu, že byť žalobcem uplatněný nárok za dobu do účinnosti novely zákona bylo možno posoudit dle úpravy ochrany osobnosti, přičemž věcně příslušným by k projednání tohoto dílčího nároku byl Městský soud v Praze, avšak vzhledem k tomu, že Vrchní soud založil svým usnesením věcnou příslušnost Obvodního soudu pro Prahu 2, projednal následně soud I.stupně oba dílčí nároky na zadostiučinění, tedy jak dle úpravy ochrany osobnosti a po účinnosti novely dle zákona č. 82/98 Sb.

Žalobce nárok na zadostiučinění odůvodnil tím, že 29.3.2006 bylo proti němu usnesením policie zahájeno trestní stíhání, které žalobce napadl včasnou stížností ze dne 3.4.2006, kterou dodatečně dne 10.4.2006 prostřednictvím svého obhájce odůvodnil. Stížnost byla usnesením Krajského státního zastupitelství v Plzni ze dne 12.4.2006 čj. [REDAKCE] jako nedůvodná zamítnuta. Dne 20.6.2006 byla na žalobce podána u Okresního soudu Plzeň-sever obžaloba, o níž uvedený soud rozhodl rozsudkem z 24.4.2007, čj. [REDAKCE] kterým žalobce obžaloby zcela zprostil z důvodů, že se žalovaný skutek nestal. Tento rozsudek napadl odvoláním státního zástupce, avšak odvolání bylo usnesením KS v Plzni ze dne 14.8.2007 čj. [REDAKCE] zamítnuto. Žalobce tvrdí, že mu v důsledku tohoto trestního stíhání vznikla jednak škoda (o které již bylo pravomocně rozhodnuto-poznámka soudu) a dále nemajetková újma, za kterou požaduje předmětné zadostiučinění v penězích. Ohledně vzniku újmy, její závažnosti a výše požadovaného zadostiučinění žalobce uvedl, že uvedené usnesení o zahájení trestního stíhání z 29.3.2006 a v jeho důsledku vyvolané trestní řízení postihlo žalobce nejen v profesním, ale též v osobním životě, neboť žalobce byl v době vydání předmětného usnesení státním zástupcem Okresního státního zastupitelství [REDAKCE] a před doručením předmětného usnesení bylo žalobci Nejvyšší státní zástupkyní vydáno rozhodnutí o přidělení žalobce na tříměsíční stáž na Vrchní státní zastupitelství v Praze s perspektivou absolvování další stáže na Krajském státním zastupitelství v Praze, přičemž bylo předpokládáno, že žalobce bude posléze natrvalo přeložen k Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze, avšak v důsledku uvedeného usnesení a následného trestního stíhání Nejvyšší státní zástupkyně rozhodnutí o přidělení žalobce na stáž zrušila, neboť žalobce byl vzápětí, a to k [REDAKCE] dočasně zproštěn výkonu funkce státního zástupce až do pravomocného skončení trestního řízení. Žalobce tvrdí, že s ohledem na zavedenou praxi je již krajně nepravděpodobné, že by se za situace, kdy byl výkonu funkce státního zástupce po dobu téměř [REDAKCE] měsíců dočasně zproštěn, mohl znovu ucházet o stejnou výběrovou stáž, respektive získání takové pozice, neboť do osobního spisu každého státního zástupce se zakládají a bylo tomu tak i v tomto případě, dokumenty

vydané v trestním řízení, což natrvalo negativním způsobem ovlivnilo a dále bude ovlivňovat karierní postup žalobce ve struktuře státního zastupitelství. Co žalobce dále také citelně postihlo, byla skutečnost, že na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti byla uveřejněna informace o jeho dočasném zproštění výkonu funkce a žalobce byl v této souvislosti dotazován několika nejen privátně známými osobami, ale též osobami veřejně známými v oblasti práva na důvody dočasného zproštění funkce a žalobci bylo v tomto kontextu krajně nepříjemné na takové dotazy odpovídat. V důsledku předmětného usnesení o zahájení trestního stíhání a následujícího trestního stíhání se žalobce dostal do stavu krajní nejistoty budoucího výkonu povolání, neboť mu kromě případného odsouzení hrozil nejen trvalý zánik funkce státního zástupce, ale i právní nemožnost výkonu jiné právní profese v budoucnu (notář, soudce, advokát či podnikový právník) a nejistota a obavy žalobce trvaly neúměrně dlouho s přihlédnutím k složitosti případu a minimální potřebě obstarávání důkazů. Žalobce po dobu zproštění funkce pobíral plat v rozsahu 50 % obvyklé výše, což značně ovlivnilo nejen jeho životní úroveň, ale též možnost plánování pořízení vlastního bydlení a založení rodiny, přičemž ač v uvedené době nesplácel hypotéční úvěr, uvedená situace mu objektivně zabraňovala v tom, aby se tímto směrem jeho život ubíral. Žalobci tedy v uvedených směrech vznikla nemajetková újma, kterou s ohledem na její závažnost nelze nahradit jinak, než zadostiučiněním v penězích v uvedené výši.

Žalovaný potvrdil, že žalobce u něho před podáním žaloby uplatnil nárok na zadostiučinění a dále v rámci řízení před soudem navrhl zamítnutí žaloby s odůvodněním, že pokud proti žalobci bylo vedeno trestní stíhání, v němž byl následně obžaloby zproštěn a v tomto řízení nedošlo k žádnému excesu, jedná se o plnění zákonné povinnosti uložené orgánům činným v trestním řízení a žalovaný má za to, že konstatování porušení práva je dostačujícím prostředkem nápravy. Dále žalovaný doplnil, že v předmětném trestním řízení došlo k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 82/98 Sbírky s tím, že toto konstatování se vzhledem ke stavu věcí jeví jako dostatečné, přičemž žalovaný vyslovil žalobci omluvu za nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení. V této fázi řízení žalovaný uvedl, že by případně byl ochoten vyplatit žalobci zadostiučinění ve výši, která se obvykle přiznává v rámci zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení tedy, přibližně 15.000,-Kč za jeden rok trvání předmětného trestního řízení, tedy v tomto případě přibližně částku 22.000,-Kč, kterou by soud případně mohl dle své úvahy navýšit. S tímto návrhem však žalobce nesouhlasil.

Soud již v této věci rozhodl rozsudkem z 23.11.2009, kdy byla žaloba zcela zamítnuta, přičemž tento rozsudek byl k odvolání žalobce následně potvrzen rozsudkem Městského soudu v Praze z 24.5.2010. Proti tomuto rozsudku podal žalobce dovolání a Nejvyšší soud rozsudkem z 6.12.2011 zrušil oba rozsudky soudu I. i II.stupně a věc vrátil zpět soudu I.stupně k dalšímu řízení se závazným právním názorem a sice, že je třeba vždy zkoumat, kdy nemajetková újma vznikla, tedy zda před účinností zákona č. 160/2006 Sbírky, který nárok na náhradu nemajetkové újmy založil, nebo po účinnosti zákona, tedy po 27.4.2006 s tím dále, že z pohledu aplikace zákona není rozhodné, kdy bylo vydáno rozhodnutí o zahájení trestního stíhání s odkazem na přechodná ustanovení zákona. Dále Nejvyšší soud uvedl, že přechodné ustanovení stanoví pravou zpětnou účinnost, avšak pouze ve vztahu k nemajetkové újmě způsobené nesprávným úředním postupem dle § 13 zákona s tím, že ve vztahu k nemajetkové újmě způsobené

nezákonným rozhodnutím přechodné ustanovení mlčí. Nejvyšší soud dovodil, že vůli zákonodárce nebylo založit pravou zpětnou účinnost i ve vztahu k nemajetkové újmě způsobené nezákonným rozhodnutím a dále Nejvyšší soud uvedl ohledně právní úpravy to, co je již uvedeno shora, tedy, že dílem lze posoudit žalobcem uplatněný nárok dle úpravy ochrany osobnosti dle občanského zákoníku a po účinnosti novely již dle zákona č. 160/2006 Sbírky. Ohledně věcné příslušnosti soudu pro projednání uplatněného nároku také viz shora.

Obsahem trestního spisu OS Plzeň-sever sp.zn. [REDAKCE] byl prokázán průběh řízení tak, jak jej popsal žalobce v žalobě včetně jednotlivých vydaných rozhodnutí, tak jak jsou shora popsána, přičemž stejně tak bylo prokázáno, že žalobce podal proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost.

Osobním spisem žalobce, který je veden u Krajského státního zastupitelství v Praze bylo prokázáno, že ministr spravedlnosti rozhodl v předmětné době o dočasném zproštění žalobce funkce státního zástupce, což bylo žalobci oznámeno. Korespondenci mezi Okresním státním zastupitelstvím [REDAKCE] a Krajským státním zastupitelstvím v Praze bylo prokázáno, že předmětná skutečnost, tedy, že je žalobce trestně stíhán, byla mezi jednotlivými složkami státního zastupitelství komunikována. Dále bylo obsahem prokázáno, že z důvodu dočasného zproštění výkonu funkce státního zástupce bylo ve vztahu k žalobci vydáno platové opatření, kterým byl žalobci krácen plat. Dopisem Nejvyššího státního zastupitelství z 14.7.2006, který byl adresován Krajskému státnímu zastupitelství v Praze bylo prokázáno, že žalobci byla zrušena plánovaná stáž u nadřízeného státního zastupitelství a to právě a konkrétně z důvodu jeho tehdejšího trestního stíhání. Dále bylo obsahem spisu prokázáno, že po skončení trestního stíhání byl žalobci doplacen plat, který mu byl předtím krácen. Obsahem spisu bylo dále prokázáno, že mezi Okresním státním zastupitelstvím [REDAKCE] a Krajským státním zastupitelstvím v Praze proběhla informace o tom, že byl žalobce obžaloby zproštěn a dále bylo prokázáno, že se žalobce po zproštění obžaloby vrátil zpět do zaměstnání na Okresní státní zastupitelství [REDAKCE]. Obsahem osobního spisu je také zprošťující rozsudek Okresního soudu Plzeň-sever z 24.4.2007. Jiné skutečnosti, které by se vztahovaly k projednávanému nároku obsahem spisu prokázány nebyly.

Soud v dalším řízení provedl důkaz výsledkem žalobce a dále výsledkem svědků a sice otce žalobce P [REDAKCE] P [REDAKCE] a bratra žalobce J [REDAKCE] P [REDAKCE]. Jak výpověď žalobce, tak výpověď svědků, tedy otce i bratra žalobce, byly přesvědčivé, spontánní a v podstatných bodech shodné, a proto soud tyto důkazy hodnotí jako věrohodné, přičemž jimi byly prokázány následující skutečnosti. Výslechy bylo tedy prokázáno, že žalobce, který pochází z [REDAKCE] a kde také předtím jako státní zástupce působil, se poté, co byl dočasně zproštěn funkce v [REDAKCE] vrátil zpět do domu svého otce v [REDAKCE] a to i z důvodu platového opatření, v důsledku něhož mu byl krácen plat. Po celou dobu trestního stíhání tedy žalobce bydlel v domě se svým otcem v [REDAKCE] přičemž se v tomtéž časovém období, kde byl trestně stíhán [REDAKCE] M [REDAKCE] E [REDAKCE] která pocházela a bydlela v [REDAKCE]. Přímá souvislost mezi trestním stíháním a [REDAKCE] sice nebyla obsahem výpovědí přímo prokázána, avšak je zřejmé, že k [REDAKCE] došlo ve shodném časovém období, kdy byl žalobce trestně stíhán. Jak otec žalobce, tak i jeho bratr shodně vypověděli a potvrdili tak i výpověď žalobce, že předmětné trestní stíhání

mělo na žalobce velmi neblahý dopad v jeho psychické a osobnostní sféře a to také proto, že žalobce byl v místě svého bydliště, které je menším městem, dobře znám a informace o tom, že se žalobce vrátil zpět z [REDAKCE] do [REDAKCE] a že je trestně stíhán se rychle rozkřikla. Tato skutečnost jednoznačně vyplynula z výpovědi otce žalobce, který v [REDAKCE] působil jako [REDAKCE], přičemž byť nikdo přímo okolnosti týkající se trestního stíhání žalobce nevyslovil, bylo však zřejmé, že se o tom všeobecně ví. Žalobce, i jeho otec potom shodně popisovali také zdravotní potíže žalobce, které ho v průběhu trestního stíhání provázely, tedy [REDAKCE]. Bratr žalobce potom vypověděl, že jeho bratr (tedy žalobce) byl podle něho vždy jako starší bratr vzorem a bratr žalobce i vzhledem k tomu, že se bratři často navštěvovali a stýkali a probírali spolu své záležitosti, vnímal změnu v chování svého bratra v negativním slova smyslu a to právě v souvislosti s tímto trestním stíháním.

Žádné další důkazy účastníci k prokázání svých skutkových tvrzení nenavrhlí, přičemž žalobce následně upustil od návrhu na výslech svědkyně, a sice [REDAKCE]. Soud tedy provedl žalobcem veškeré navržené důkazy a je přesvědčen, že na základě takto provedeného dokazování lze v této věci spolehlivě rozhodnout.

Na základě prokázaných skutečností činí soud tento závěr o skutkovém stavu: Žalobce byl a je státním zástupcem Okresního soudu v [REDAKCE], přičemž proti němu bylo zahájeno a vedeno shora popsané trestní řízení, které skončilo zprošťujícím rozsudkem. V souvislosti s trestním stíháním byl žalobce dočasně postaven rozhodnutím ministra spravedlnosti mimo službu a byl mu krácen po celou dobu trestního stíhání plat, který mu byl následně doplacen. Z důvodu tehdy probíhajícího trestního stíhání byla Nejvyšším státním zastupitelstvím zrušena plánovaná stáž žalobce u státního zastupitelství vyššího stupně. Po dobu trestního stíhání pobýval žalobce u svého otce v rodném městě v [REDAKCE] a poté, co byl obžaloby zproštěn, se vrátil zpět k výkonu funkce do Berouna.

Soud, vázán závazným názorem Nejvyššího soudu, tedy v této fázi řízení posoudil žalobcem uplatněný nárok z části jako zadostiučinění dle úpravy ochrany osobnosti dle § 11 a násl. občanského zákoníku a z části, tedy po účinnosti shora uvedené novely dle úpravy § 31a zákona č. 82/98 Sbírky ve znění novely č. 160/2006 Sbírky. V podrobnostech potom soud odkazuje na shora uvedené pasáže vztahující se k otázce právní úpravy a věcné příslušnosti zdejšího soudu. Vzhledem k tomu, že oběma sporným stranám je právní úprava jak dle občanského zákoníku, tak i dle zákona č. 82/98 Sbírky dobře známa, a proto není třeba ji zde výslovně citovat. Soud na tomto místě uvádí, že zásady posuzování újmy a zadostiučinění jak dle zásady ochrany osobnosti, tak i dle zákona o náhradu škody proti státu jsou v podstatě shodné, a proto není třeba zvlášť hodnotit zadostiučinění za dobu před novelou dle občanského zákoníku a zadostiučinění vzniklé po novele zákona dle zákona č. 82/1998 Sbírky. V této fázi řízení již mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobci v důsledku předmětného trestního stíhání vznikla nemajetková újma v jeho osobnostní sféře a spor byl pouze o výši zadostiučinění v penězích, přičemž žalovaný nesporel ani formu zadostiučinění požadovanou žalobcem, tedy zadostiučinění v peněžité formě.

Soud tedy jak dle zásad úpravy ochrany osobnosti dle občanského zákoníku, tak dle zásad úpravy zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle zákona č. 82/98 Sbírky hodnotil rozsah nemajetkové újmy, která žalobci v důsledku s trestním stíháním vznikla a dospěl na základě prokázaných skutečností a na základě právní úpravy k závěru, že s ohledem na okolnosti konkrétního případu je přiměřeným zadostiučiněním částka [REDAKCE]-Kč, přičemž žalobě bylo v tomto rozsahu vyhověno a ve zbývající části, tedy co do částky [REDAKCE]-Kč byla žaloba zamítnuta. Soud vzal v úvahu dobu trvání trestního stíhání, které bylo proti žalobci vedeno přibližně rok a půl a přihlédl také k tomu, že trestní stíhání se negativně projevilo na karierním postupu žalobce, neboť žalobci byla zrušena předtím nařízena stáž u zastupitelství vyššího stupně. Tyto skutečnosti jsou dle názoru soudu dvě hlavní a nejpodstatnější pro posouzení výše zadostiučinění a to i také proto, že právě tyto skutečnosti byly bezpečně prokázány. Jistě není sporu o tom, že každé trestní stíhání se zpravidla negativně projeví na osobě, které se týká, přičemž při hodnocení výše zadostiučinění je třeba přihlédnout k tomu, v jakém rozsahu se nemajetková újma u poškozeného projevila. Na rozdíl od zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřeně dlouho trvajícím řízením není dosud judikatura u tohoto typu zadostiučinění sjednocena, neboť každý případ je odlišný a je tedy třeba ho posuzovat vždy jednotlivě dle konkrétních prokázaných okolností. Soud v tomto případě přihlédl k tomu, že trestní stíhání se jistě negativně projevilo v osobnostní sféře žalobce, ale také v jeho profesní sféře právě s ohledem na to, že žalobce je představitelem justice. Současně je však zřejmé, že byt' byl žalobce postaven dočasně mimo službu, o zaměstnání nepřišel, jak by tomu zřejmě bylo za situace, kdyby žalobce byl jiným běžným zaměstnancem. Soud tedy hodnotil tyto všechny prokázané skutečnosti ve vzájemném souhrnu a dospěl k závěru, že částka [REDAKCE]-Kč, tedy přibližně [REDAKCE]-Kč za každý půlrok předmětného trestního stíhání a způsobených útrap, je částkou, resp. zadostiučiněním přiměřeným.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o.s.ř., nikoli tedy dle zásady úspěchu ve věci a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení z částky, která byla výrokem I. tohoto rozsudku přiznána, tedy z částky [REDAKCE]-Kč. Náklady řízení v tomto případě celkem činí 98.280,-Kč a skládají se z následujících položek. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v předchozím řízení před soudem I.stupně úspěšný a stejně tak ani v následujícím odvolacím řízení, odměna za tyto fáze řízení mu nenáleží. Následně byl žalobce úspěšný v dovolacím řízení, přičemž předmětem dovolání byla částka [REDAKCE]-Kč a z ní vypočtená odměna advokáta žalobce dle vyhlášky č. 484/2000 Sbírky činí 47.300,-Kč. Dále byl žalobce v dalším řízení před soudem I.stupně úspěšný s částkou [REDAKCE]-Kč, z níž odměna advokáta žalobce činí dle téže vyhlášky částku 32.800,-Kč. K těmto částkám je potom třeba připočíst příslušný počet režijních paušálů po 300,-Kč dle vyhlášky č. 177/96 Sbírky a to za převzetí věci, sepis žaloby, sepis dovolání a účast u třech ústních jednání před soudem I.stupně. K těmto položkám náleží 20% DPH, neboť advokát žalobce je plátcem, přičemž DPH celkem činí 16.380,-Kč. Zástupce žalobce nedoložil výši cestovného, a proto mu soud nemohl tuto položku přiznat. Totéž potom platí o promeškaném čase na cestách.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího ve třech vyhotoveních.

Nesplní-li povinný dobrovolně co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na nařízení exekuce nebo návrh na nařízení výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 27.dubna 2012

Mgr. Martin Husák, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Vítková